

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **E. S. Processing, s. r. o.,** se sídlem Kotkova ul. 2, 669 02 Znojmo, zastoupeného advokátkou JUDr. Jitkou Rosenbachovou, se sídlem Veveří 9, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2002, č. j. 543/28 279/2000,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 3. 2002, č. j. 543/28 279/2000, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 5522 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Jitky Rosenbachové ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „žalovaný“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 12. 1999, č. j. 6014/98-120, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně č. j. FŘ-1287/95-120.

Žalobce především namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a to proto, že nebyl zjištěn úplný skutkový stav, nebylo provedeno řádné dokazování a věc nebyla po právní stránce správně posouzena. Vydané rozhodnutí je prý rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobci byla doměřena daň z příjmů právnických osob za rok 1993 ve výši 1 759 500 Kč s odkazem na ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení však je možno postupovat pouze tehdy, jestliže se jedná o ceny neobvyklé na trhu, přičemž tento rozdíl není uspokojivě doložen. V daném případě však žalovaný citované ustanovení porušil a postupoval rovněž v rozporu s ustanovením § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, když neunesl důkazní břemeno a nevyvrátil skutečnosti a důkazy uplatněné žalobcem. Tím porušil také § 2 odst. 3 a § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. Protože žalovaný toliko odmítl žalobcem uváděné důkazy a nevyložil, z jakých důvodů, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a je dán prostor pro jeho zrušení bez nařízení jednání.

Žalobce tvrdí, že v průběhu daňového řízení byly ze strany správce daně několikrát účelově změněny postupy a metody stanovení ceny obvyklé, a to tak, „aby byly eliminovány jednotlivé důkazní prostředky a věcné argumenty žalobce“. Tak např. v rámci odvolacího řízení žalobce na výzvu žalovaného potvrdil využití metody tvorby cen podle ceny při opětovném prodeji, což je v souladu s příslušnou směrnicí OECD, přičemž žalovaný použil odlišnou metodiku a odkázal přitom na podklady poskytnuté společností Otto Wolf Düsseldorf. V odpovědi jmenované společnosti však je výslovně uvedeno, že tato společnost nemůže identifikovat předmětné produkty a že ona sama jako velkoobchodní společnost a dovozce poskytuje rabat ve výši 30 - 35 % z ceníkových položek. Tato informace je dezinterpretována jako podklad pro stanovení ceny u českého výrobce podobného sortimentu, a to jako sazba přirážky k nákladům společnosti. Finanční úřady tak při kalkulaci ceny vycházely z úplných vlastních nákladů poplatníka a k nim administrativně připočítaly 35% přirážku, a to bez specifikace, které náklady tato přirážka kryje, bez přihlédnutí k reálným podmínkám prodeje. Tím se však opomíjí zásadní skutečnosti pro situaci na trhu, kterými jsou novost nabízených produktů v ČR, obtížné podmínky na tomto trhu, neexistence odbytové struktury v ČR, ztížené podmínky financování, zvýšené manipulační, skladové a dopravní náklady, ceníky pro export vycházejí z úplně jiné struktury.

V průběhu řízení nebylo správními orgány vůbec doloženo, jaké jsou ceny obvyklé na trhu, takže nebylo možno ani definovat jakýkoliv rozdíl. Finanční úřady především dostatečně neodůvodnily, proč nebyla akceptována metoda stanovení obvyklých cen poplatníkem (tzn. metoda ceny při opětovném prodeji), když pouze uvedly, že tuto metodu nelze ověřit pro „úzkou klausuli“ obsaženou ve smlouvách o zamezení dvojího zdanění mezi ČR a Rakouskem a SRN. Technické problémy správce daně totiž nejsou záležitostí poplatníka, a to i proto, že správce daně následně vycházel ze stejně neověřitelných čísel.

Žalobce dále uvádí, že finanční ředitelství postupovalo v rozporu s rozhodnutím žalovaného o povolení přezkumu, kde bylo konstatováno, že rozdíl cen sjednaných mezi posuzovanými společnostmi a nezávislými podniky je přijatelný. Z toho vyplývá, že pokud by finanční ředitelství chtělo svůj závěr o nedodržení ustanovení o cenách obvyklých na trhu udržet, muselo nalézt takové důkazní prostředky, které zvrátí tvrzení daňového subjektu. K tomu však v daném případě nedošlo. Žalobce konečně tvrdí, že použití dané metody pro stanovení ceny obvyklé a tím i fiktivní cenové odchylky nemá žádnou oporu v našem právním řádu.

Proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

Žalovaný (Ministerstvo financí) ve svém vyjádření k žalobě především uvádí, že Finanční úřad ve Znojmě při provádění daňové kontroly u žalobce zkoumal neúměrně nízké ceny při vývozu jeho výrobků firmám v Rakousku a ve SRN, které jsou spojenými osobami, v porovnání s cenami týchž výrobků prodaných na tuzemském trhu. Protože žalobce během kontroly tento nápadný rozdíl v cenách nedoložil, musel správce daně zvolit takovou transakční metodu na základě principů mezinárodního zdanění, které byly přijaty státy OECD, a to metodu srovnatelné nezávislé ceny. Teprve poté začal žalobce tvrdit, že použil metodu cen při opětovném prodeji, která se však finančním orgánům jevila jako neobjektivní (např. kalkulace pro maloobchod zahrnovaly opět výrobní náklady). Postupy a metody stanovení ceny obvyklé v daném případě skutečně měněny byly a právě proto byl povolen přezkum rozhodnutí o odvolání, aby mohla být vybrána metoda stanovení cen obvyklých. Metoda nákladů a přirážky se jevila vhodnější, neboť k metodě srovnatelné nezávislé ceny se nepodařilo získat dostatečné informace o výrobku ani o jeho cenách v zahraničí. Ceny se totiž řídily nabídkou a poptávkou a na zahraničním trhu neexistovala jednotná cena. Metoda navržená žalobcem nebyla akceptována proto, že se v zahraničí nejednalo o přímý prodej výrobků konečnému spotřebiteli, nýbrž o prodej přes řetězec firem a nešlo určit, na kterém stupni prodeje se zisk projeví. Dokumentace předložená žalobcem rozdíl od cen obvyklých na trhu nedokládala. Při stanovení přirážky ve výši 35 % vycházelo finanční ředitelství z informace poskytnuté firmou Otto Wolf ze SRN, v níž byla uvedena tvorba cen obvyklých na německém trhu. Tento údaj pak byl použit při aplikaci vybrané metody, „i když je pravdou, že ministerstvo o dopisu firmy Wolf pouze finanční ředitelství informovalo.“

Žalovaný závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí není v rozporu s obsahem spisu, věc byla posouzena v souladu s právními předpisy a vyhovění žalobě „by zcela určitě nevedlo ke stanovení daně a daňové povinnosti v takové výši, která by byla uznána oběma stranami za správnou.“

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného především uvádí, že není pravdou, že teprve v průběhu daňové kontroly začal tvrdit, že pro stanovení cen použil jednu z transakčních metod, neboť v průběhu této kontroly byl vyzván toliko k předložení dokladů, které specifikoval správce daně, což žalobce učinil a nebyl vyzván k žádnému doplnění či odůvodnění. Žalovaný údajně nepochopil formální strukturu cenových kalkulací, a to v závislosti na článku řetězce, který kalkulaci tvoří. K podkladům pro zjištění srovnatelné transakce s předmětnými výrobky žalobce upozorňuje na doklady, které v průběhu řízení doložil (dopis ze dne 30. 10. 1996, faktura firem BERBALK and Comp. GmbH, Erich Hammerl KG, Reuss GmbH and Co. KG, vše z období 1994). Bylo na žalovaném, aby tvrzení žalobce vyvrátil, což však neučinil. K doložení tvorby cen byl žalobce vyzván pouze jednou a nikoliv opakovaně, jak tvrdí žalovaný, a to konkrétně výzvou Finančního ředitelství v Brně ze dne 16. 8. 1999, na kterou reagoval podáním ze dne 15. 10. 1999. Žalovaný nebyl po dobu daňového řízení schopen zajistit dokumenty vyvracející podklady žalobce (společnosti Dis-Tech, s. r. o.), přesto pro rozhodnutí použil naprosto neadekvátní informaci od společnosti Otto Wolf a vůbec např. nevyužil možnost ověřit uváděné informace prostřednictvím příslušných orgánů SRN a Rakouska.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena

Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Ministerstva financí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu vyplývají především následující skutečnosti:

Ministerstvo financí (žalovaný) rozhodnutím ze dne 12. 11. 1998 povolilo přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 5. 9. 1995, č. j. FŘ-1287/95-120, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu ve Znojmě č. j. FÚ-130704/100/94/V/Sou. Citovaným platebním výměrem byla žalobci za zdaňovací období roku 1993 dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 24 609 150 Kč a zmíněným rozhodnutím o odvolání byla změněna na částku 11 431 350 Kč. Žalovaný v odůvodnění citovaného rozhodnutí uvedl, že žalobce je v ČR jediným výrobcem distančních lišt pro síťové rohože ze stavební oceli a distančních tělísek pro betonářskou ocel. Jeho produkce je z větší části (90 – 95 %) vyvážena do zahraničí, a to personálně propojeným společnostem Mepex Handels GmbH und Co.KG ve SRN a MV Handels- und Beteiligungs GmbH v Rakousku. V daném případě je zjevné, že prodej výrobků do zahraničí a v tuzemsku není srovnatelný, a proto mělo být přihlédnuto pro stanovení ceny obvyklé pro účely výpočtu daně i k podmínkám trhu podle ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb. Je proto nutno v dalším řízení přihlédnout zejména k objemu výroby realizované prodejem v zahraničí a k dalším okolnostem prodeje.

Finanční ředitelství v Brně žalobce přípisem ze dne 10. 8. 1999 vyzvalo k doložení rozdílu mezi cenami, které byly sjednány mezi spojenými osobami a mezi osobami nezávislými podle ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., a to zejména: sdělit druh metody vybrané pro stanovení převodních cen vč. metodiky jejího propočtu; předložit dokumentaci, týkající se způsobu stanovení převodní ceny; uvést cestu, jak předmětné výrobky plynou mezi sdruženými podniky; provést srovnání ceny výrobků, jejichž ceny byly předmětem daňového řízení; vyčíslit podíl vývozu pro firmy MEPEX a MW z celkové výroby v časové řadě 1993 - 1998 a konečně poskytnout technickou dokumentaci šetřených výrobků.

Na tuto výzvu žalobce odpověděl dne 15. 10. 1999, přičemž k metodice propočtu převodních cen v této odpovědi uvedl, že vycházel z předpokládaných cen prodeje na trzích odbytu se současnou konfrontací nákladové rentability výrobce, tzn. šlo o metodu stanovení ceny podle ceny při opětovném prodeji dle Směrnice OECD o převodních cenách pro nadnárodní podniky a daňové správy.

Finanční ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 13. 12. 1999, č. j. FŘ-6014/98-120, změnilo svoje rozhodnutí ze dne 5. 9. 1995, č. j. FŘ-1287/95-120, a dodatečně vyměřenou daňovou povinnost daně z příjmů právnických osob za rok 1993 ve výši 11 431 350 Kč snížilo na částku 1 759 500. V odůvodnění rozhodnutí finanční ředitelství konstatovalo, že cílem přezkumného řízení je stanovit převodní ceny za zboží, vyvezené sdruženým podnikům. Přitom postupovalo podle smluv o zamezení dvojího zdanění, uzavřených se SRN

(č. 18/1984 Sb.) a s Rakouskem (č. 48/1979 Sb.). Podle těchto smluv platí, že pokud byly sdruženým podnikům sjednány nebo jim uloženy podmínky, které se liší od podmínek sjednaných mezi podniky nezávislými, „mohou být do zisků tohoto podniku včleněny a přiměřeně zdaněny zisky, které bez těchto podmínek by byly docíleny jedním z podniků, které však vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly.“ Žalobce údajně uspokojivým způsobem nedoložil rozdíl mezi cenami obvyklými a cenami dohodnutými s osobami ekonomicky a personálně spojenými (§ 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb.), neboť nepostačuje uvedení okolností, v nichž má rozdíl spočívat. Správce daně použil metodu srovnatelných nekontrolovaných cen, nicméně v průběhu daňového řízení se ukázalo, že není možné najít zcela srovnatelný nezávislý výrobek v rámci relevantního trhu, resp. srovnatelnou transakci s takovým výrobkem. Metodu ceny při opětovném prodeji však finanční ředitelství odmítlo, „protože opět chybí srovnatelná nezávislá transakce. Informace předložené daňovým subjektem o zahraničních cenách a také další okolnosti prodeje vč. prodeje přes další řetězec firem v zahraničí nemohou být finančními orgány ČR ověřeny vzhledem ke znění Smluv o zamezení dvojího zdanění uzavřené s Rakouskem a se SRN.“ Podle čl. 26 těchto smluv totiž lze požadovat pouze informace související s aplikací smlouvy a nikoliv informace, které by byly rozhodné pro stanovení daňové povinnosti poplatníka v některém státě. Nebylo možno údajně využít ani žalobcem navrhované srovnání s cenovou úrovní produkce Dis - Tech, s. r. o., neboť se nejedná o výrobní společnost a rovněž časové období je nesrovnatelné, neboť předmětná společnost zahájila činnost až 25. 7. 1994. Za nejvhodnější metodu pro stanovení daňové povinnosti proto finanční ředitelství označilo metodu nákladů a přirážky, kdy byly využity kalkulace žalobce pro tvorbu velkoobchodních cen (celkové výrobní náklady, bez nákladů na distribuci), navýšená o rabat obvyklý v oblasti vývozu ve výši 35 %.

Ministerstvo financí (žalovaný) napadeným rozhodnutím zamítlo odvolání žalobce proti shora citovanému rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 6. 3. 2002. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v rozhodnutí o povolení přezkumu nebyla určena metoda stanovení cen, která měla být použita. Jako nejpřijatelnější se v přezkumném řízení jevila metoda nákladů a přirážky, přičemž pro stanovení výše přirážky byla použita informace získaná od firmy Otto Wolf. „Lze v tomto případě předpokládat, že obecně v tomto oboru průmyslu existuje jistá srovnatelnost přirážek i ve vztahu k rakouským firmám.“ Nově vypočtená částka ovlivňující základ daně byla stanovena jako výrazně nižší, tzn. bylo přihlédnuto k námitkám žalobce, nicméně i tato částka přesahuje odbytovou cenu kupujícího. Žalobce údajně nepředložil jako důkazy takové údaje, z nichž by bylo možno jednoznačně vycházet. Metoda navrhovaná žalobcem, tzn. metoda ceny při opětovném prodeji, nebyla akceptována, neboť konstrukce cen předložených žalobcem se finančním orgánům nejevily v kalkulacích jako objektivní. Okolnosti případu a zejména prodej předmětných výrobků v zahraničí prostřednictvím dalších firem, kdy „finanční orgány neměly k dispozici od společnosti údaje v uspokojivé kvalitě, aby bylo možno spolehnout se na metodu navrhovanou poplatníkem vedly k tomu, že rozhodl o volbě metody finanční orgán.“

Nejvyšší správní soud, vázán uplatněnými žalobními body, se nejprve zaměřil na otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by totiž shledal námitku žalobce v tomto směru důvodnou, musel by toto rozhodnutí zrušit a z povahy věci by se již nemohl zabývat žalobními body dalšími.

Soud dále konstatuje, že podle ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb. v tehdy platném znění „*liší-li se sjednané ceny od cen obvyklých na trhu, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, použijí se pro daňové účely ceny obvyklé na trhu. Tohoto ustanovení se použije vždy, jestliže se přímo či nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění podniků ve smluvních vztazích stejné právnické nebo fyzické osoby*.“ Z obsahu a smyslu citovaného ustanovení je zřejmé, že pokud správce daně dospěje k závěru, že skutečně existuje odchylka mezi sjednanými cenami a cenami obvyklými a tento rozdíl není uspokojivě doložen, je jeho úkolem prokázat ceny obvyklé na trhu. Jak vyplývá z ustálené správní judikatury (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Ca 93/2001, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 31 Ca 49/97), existenci skutečností vyvracejících věrohodnost a správnost zaúčtování sjednané ceny vzhledem k objektivně existujícím cenám na trhu prokazuje správce daně (§ 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb.).

V projednávané věci nebylo rozporováno, že se na jmění předmětných podniků (žalobce a firmy MEPEX a MW) podílejí stejné osoby, takže ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb. aplikovatelné je. Předpokladem této aplikace je však naplnění hypotézy citované normy, tzn. odlišnost sjednaných cen od cen obvyklých na trhu, přičemž tuto odlišnost musí prokázat správce daně. Z rekapitulační části tohoto rozsudku je zřejmé, že správce daně pro zjištění cen obvyklých na trhu použil nejprve metodu srovnatelných nekontrolovaných cen, která však byla v konečném důsledku odmítnuta pro nemožnost nalezení zcela srovnatelného nezávislého výrobku v rámci relevantního trhu. Metoda navrhovaná žalobcem (cena při opětovném prodeji) byla rovněž odmítnuta, přičemž finanční ředitelství toto odmítnutí odůvodnilo zejména tím, že informace předložené žalobcem o zahraničních cenách a také další okolnosti prodeje nemohly být ověřeny s ohledem na znění mezistátních smluv o zamezení dvojího zdanění. Obdobně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že metoda navržená žalobcem se finančním orgánům nejevila jako objektivní a protože finanční orgány neměly od žalobce údaje v uspokojivé kvalitě, rozhodl o volbě metody finanční orgán. To ve skutečnosti znamená, že metoda navrhovaná žalobcem nebyla odmítnuta proto, že by dostatečně nedokládala předmětný cenový rozdíl ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., nýbrž že finanční orgány nemohly dostatečně prověřit předložené informace. Tento postup je však zjevně v rozporu se shora uvedeným smyslem citovaného zákonného ustanovení.

Metoda, kterou v konečném důsledku zvolilo finanční ředitelství, byla metoda nákladů a přirážky, přičemž vycházelo z kalkulace žalobce pro tvorbu velkoobchodních cen, navýšenou o rabat ve výši 35 %. Nejvyšší správní soud k tomu především uvádí, že není jeho úkolem v konkrétním případě posuzovat, která metoda pro zjištění cen obvyklých na trhu má být použita. Z hlediska soudního přezkumu, který provádí, je však nezbytné trvat na tom, aby použití této metody bylo řádně odůvodněno a aby se opíralo o dostatečné a zákonným způsobem získané podklady. Tak tomu nicméně v projednávané věci zjevně není. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, finanční ředitelství vycházelo z „rabatu obvyklého v oblasti vývozu“ ve výši 35%, nicméně právě tato výše vyplývala toliko z přípisu firmy Otto Wolf. I když soud nehodlá jakkoliv zpochybňovat relevanci informace získané od jmenované firmy, je zjevné, že tato informace nemůže sama o sobě dokládat uvedenou výši rabatu, a to ani na celém německém trhu a tím méně na trhu rakouském. Žalovaný použití této výše rabatu odůvodnil pouze možným předpokladem, že obecně v tomto oboru průmyslu existuje

jistá srovnatelnost přirážek i k rakouským firmám. Jinak řečeno, svoje skutkové a právní závěry postavil na domněnce, nepodložené dostatečnými skutkovými podklady, a nevyužil např. ani možnosti spolupráce s příslušnými finančními orgány v Rakousku a SRN, ačkoliv ze spisu je patrno, že nabídka spolupráce z této strany učiněna byla.

Na základě shora provedené argumentace dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že (1.) žalovaný (resp. finanční ředitelství) dostatečně nedoložil, z jakých důvodů nemohla být použita metoda zjištění cen obvyklých, navrhovaná žalobcem, a (2.) neprokázal podmínky, nutné pro aplikaci metody nákladů a přirážky. Nebylo tak doložena odlišnost sjednaných cen od cen obvyklých na trhu ve smyslu citovaného ustanovení § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb. a nebyly přesvědčivým způsobem zjištěny ceny obvyklé na trhu.

Navíc, z uvedeného je patrno, že finanční ředitelství nerespektovalo právní názor žalovaného, který přezkumné řízení povolil (§ 55b odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb.). Žalovaný totiž v citovaném rozhodnutí ze dne 12. 11. 1998 zavázalo finanční ředitelství k zohlednění podmínek trhu, zejména objemu výroby realizované prodejem v zahraničí a dalším okolnostem prodeje. To však finanční ředitelství zjevně neučinilo.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Proto soud podle citovaného ustanovení s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení je žalovaný vázán shora prezentovaným právním názorem soudu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když soud postupoval podle ustanovení § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. a podle advokátního tarifu (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a zjistil následující náklady řízení: 1000 Kč na soudním poplatku, 3500 Kč sazba odměny právního zástupce a 4 x 75 Kč paušální náhrada. Protože zástupkyní žalobce je advokátka, která je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.); částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 722 Kč. Celkem náklady řízení žalobce činí 5522 Kč. K uhrazení této částky k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Rosenbachové byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. 10. 2004

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu